

Sygn. akt VIII AKa 291/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 06 listopada 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VIII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Dorota Radlińska

Sędziowie: SA – Izabela Szumniak

SO (del.) – Agnieszka Brygidyr-Dorosz (spr.)

Protokolant: – K. R.

przy udziale prokuratora Gabrieli Marczyńskiej-Tomali

po rozpoznaniu w dniu 06 listopada 2023 r. sprawy

D. R. (2), urodzonego (...) w P. (U.), syna G. i O.,

oskarżonego o czyn z art. 13§1 k.k. w zw. z art.156§1 pkt 2 k.k. w zb. z art.157§2 k.k. w zw. z art.11§2 k.k.,

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 2 grudnia 2022 r. sygn. akt VIII K 52/22

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz r.pr. P. T. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) zł brutto, w tym VAT, tytułem pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego w całości od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w sprawie, w tym od opłaty za drugą instancję, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VIII AKa 291/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 02 grudnia 2022 roku, sygn. akt VIII K 52/22

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			Nie dotyczy – Sąd II instancji nie przeprowadzał postępowania dowodowego		
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu

<p>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>Apelacja obrońcy D. R. (2)–zarzuty:</p> <p>1. na podstawie art.438 pkt 1 k.p.k. obrazę przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu, tj. art.14§1 k.k. w zw. z art.156§1 pkt 2 k.k. w zw. z art.11§3 k.k. poprzez błędne uznanie, że oskarżony w dniu 2 lutego 2022 r. w budynku przy ul. (...) w W., działając w zamiarze bezpośrednim usiłował spowodować u K. Z. ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu w postaci przecięcia naczyń krwionośnych szyi, w tym żyły szyjnej, poprzez zadanie mu ciosu nożem w okolice szyi, w wyniku czego pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci powierzchniowej rany ciętej okolicy szyi w</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

okolicy podżuchwowej o długości 6 cm, stanowiącego naruszenie czynności narządu ciała trwające nie dłużej niż 7 dni, podczas gdy czyn oskarżonego podlega ewentualnej kwalifikacji prawnej z art. 157§3 k.k., ponieważ w przedmiotowej sprawie nie doszło, a przede wszystkim- nie mogło dojść do uszczerbku na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu,

2. na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów prawa procesowego, tj. art.7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego w postaci zeznań złożonych w sprawie, polegającą na bezpodstawnym uznaniu, że oskarżony zmierzał do popełnienia zarzucanego mu czynu, co miało zostać potwierdzone zdaniem Sądu I instancji przez wykrzykiwanie słów „zarżnę cię” i pogoni oskarżonego za pokrzywdzonym, podczas gdy w zeznaniach brak jest oczywistego potwierdzenia wykrzykiwania takich słów, a co więcej nóż, który trzymał oskarżony został przez niego odłożony na deskę kuchenną,

3) na podstawie art.438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku i mających wpływ na jego treść, polegający na uznaniu przez sąd pierwszej instancji, że oskarżony nie przejął się ani swoim działaniem ani obrażeniami ciała

pokrzywdzonego, nie wykazał skruchy, nie zaproponował udzielenia pomocy czy też wezwania pogotowia, a więc przez uznanie, że było to nieprzypadkowe i nie wykraczało poza zamiar oskarżonego, podczas gdy z ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd I Instancji jasno wynika, że oskarżony odstąpił od jakiegokolwiek dalszego ataku na pokrzywdzonego oddalając się z miejsca zdarzenia do swojego pokoju poprosił o wezwanie pogotowia, co doprowadziło do przyjęcia przez sąd pierwszej instancji winy i usiłowania popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu, w sytuacji gdy zebrane w sprawie dowodowy nie świadczą o winie oskarżonego.

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

Apelacja wniesiona przez obrońcę D. R. (2) była merytorycznie niezasadna.

Na wstępie rozważań zauważyć jednak należy, że skarga odwoławcza obrońcy D. R. (2) została, co do zasady, niewłaściwie skonstruowana. Mianowicie jej autor nie zważając na samoistność podniesionego w petitum zarzutu obrazy prawa materialnego, tj. art.14§1 k.k. w zw. z art.156§1 pkt 2 k.k. w zw. z art.11§3 k.k.” sformułował również dwa inne zarzuty, tj. na zasadzie art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazy przepisów postępowania oraz na zasadzie art.438 pkt 3 k.p.k.

błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia. Z punktu widzenia kontroli odwoławczej, istotne jest jednak rozróżnianie pierwotnych źródeł uchybienia i jego następstw. Podkreślić w tym miejscu należy, że obraza prawa materialnego ma miejsce tylko wtedy, gdy stan faktyczny został w orzeczeniu ustalony prawidłowo, a nie zastosowano do niego właściwego przepisu prawa materialnego. Natomiast nie dochodzi do obrazy prawa materialnego wówczas, gdy wadliwości orzeczenia skarżący upatruje w błędnych ustaleniach faktycznych, przyjętych za jego podstawę. W takich zaś wypadkach podstawą odwoławczą powinien być zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, albo obrazy prawa procesowego, jeżeli wadliwość orzeczenia jest wynikiem błędnych ocen sądu (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z 9 stycznia 2002 r., sygn. V KKN 319/99). W takim też układzie procesowym, podniesiony w apelacji (jako pierwszy) zarzut obrazy prawa materialnego ma charakter zarzutu alternatywnego, który będzie stanowił przedmiot oceny sądu ad quem dopiero wówczas, gdy zostaną zaaprobowane ustalenia faktyczne (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z 19 października 2016 r., sygn. V KK 239/16, opubl. LEX nr 2148667).

Odnosząc się zatem do zarzutu wskazanego w pkt 2 apelacji, stwierdzić należy, że wbrew odmiennym twierdzeniom obrońcy D. R. (2) nie doszło do naruszenia przepisu art. 7 k.p.k. Przypomnieć należy, że przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną ww. unormowania,

jeśli tylko: 1) jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy; 2) stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających, zarówno na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonego; 3) jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego a nadto zostało logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (vide: postanowienia SN: z 1 września 2010 r., sygn.. V KK 78/10, z 18 grudnia 2012 r., sygn. III K 298/12, z 15 marca 2018 r., sygn. II KK 91/18) . Obrońca, we wniesionej apelacji racjonalnie nie wykazał, aby którykolwiek z powyższych warunków nie został in concreto dotrzymany. Autor apelacji przedstawił wyłącznie własną, wybiórczą, odmienną od dokonanej przez Sąd I instancji, ocenę materiału dowodowego, tak naprawdę nie wykazując nieprawidłowości w rozumowaniu organu orzekającego. I choć odmienna, subiektywna ocena dowodów - korzystna dla oskarżonego - jest prawem jego obrońcy, jednakże nie prowadzi sama przez się do uznania, że analiza dokonana w niniejszej sprawie przez Sąd Okręgowy charakteryzowała się nieuprawnioną dowolnością. W żaden sposób nie można było zgodzić się ze stanowiskiem obrońcy, że doszło do naruszenia art.7 kpk. poprzez nadanie waloru prawdziwości wyłącznie zeznaniom pokrzywdzonego z pominięciem reguł oceny dowodów przewidzianych w art.7 k.p.k. Obrońca w zasadzie stawiając powyższy zarzut i przywołując wybrane w sposób wybiórczy fragmenty uzasadnienia wyroku I Instancji odniósł się do kwestii pobocznych, nie mających wpływu

na ocenę materiału dowodowego w zakresie winy oskarżonego. obrońca podjął nieudolną próbę podważenia dokonanej przez Sąd I instancji oceny zeznań pokrzywdzonego K. Z. poprzez wykazywania ich nieprawdziwości w zestawieniu z zeznaniami świadka I. D., która przecież nie była bezpośrednim świadkiem zdarzenia, jak też nie zwracając w zasadzie uwagi, że Sąd I instancji jedynie częściowo dał wiarę zeznaniom złożonym przez I. D.. I w tej materii należy przypomnieć, że kierując się przepisem art.7 k.p.k. sąd może określonym zeznaniom świadka częściowo dać lub nie dać wiary, pod warunkiem jednak, że stanowisko swoje w sposób należyty uzasadni w konfrontacji z całokształtem materiału dowodowego. Tak też rzecz się przedstawia w sprawie przedmiotowej. Warto podkreślić, że wszystkie ewentualne rozbieżności płynące z relacji przesłuchanych świadków, Sąd I instancji miał w polu widzenia oraz szczegółowo do nich się odniósł w rzeczowych, pisemnych motywach zaskarżonego wyroku jasno przy tym wskazując, dlaczego jako szczerze i wiarygodne przyjął relacje pokrzywdzonego. obrońca zdaje się nie dostrzegać, że zeznania ww. pokrzywdzonego zostały przecież pozytywnie zweryfikowane także innymi dowodami, w tym zeznaniami świadków R. P., H. K., częściowo zeznaniami I. D., a po części też wyjaśnieniami D. R. (2), a także wynikami opinii biegłego lekarza sądowego potwierdzającymi, że obrażenia szyi pokrzywdzonego mają charakter rany ciętej. Z zeznań świadka H. K. w sposób jednoznaczny wynika, że w krytycznym czasie słyszała ona groźby pozbawienia życia wypowiedziane przez oskarżonego

w stosunku do pokrzywdzonego (k.74, 427). Dokonanej przez Sąd I instancji oceny nie zmienia fakt, że po ugodzeniu pokrzywdzonego nożem, nóż ten został pozostawiony przez oskarżonego w kuchni. Nie sposób pominąć, że usuwanie wątpliwości, przy ocenie danego dowodu, nie musi być dokonywane wyłącznie za pomocą konkretnego i bezspornego dowodu przeciwnego, lecz także za pomocą okoliczności lub wniosków wynikających z logicznego myślenia, czy wręcz doświadczenia życiowego. Przyznanie zatem przez Sąd I instancji w przedmiotowej sprawie wiarygodności określonym precyzyjnie w uzasadnieniu relacjom pokrzywdzonego i ww. świadków oraz uznanie, że wyjaśnienia D. R. (2) nie mogą być podstawą kluczowych ustaleń, nie było dotknięte żadnym z tych uchybień i stąd też sąd odwoławczy nie miał podstaw do odmiennego uznania, że to właśnie te zeznania pokrzywdzonego i świadków były niewiarygodne, a szczerze i obiektywnie prawdziwe były jedynie wyjaśnienia ww. oskarżonego. Pokrzywdzony w sposób szczegółowy, na ile było to możliwe wobec wyjątkowości zaistniałego zdarzenia oraz jego dynamiki, opisał jego przebieg oraz zachowanie oskarżonego. Tym samym zeznania pokrzywdzonego okazały się szczegółowe i konsekwentne, nadto zaś spójne z pozostałym materiałem dowodowym, prawidłowo wyeksponowanym w treści pisemnych motywów wyroku. I chociaż obrońca oskarżonego w sposób jednoznaczny nie wyartykułował zarzutu obrazy art.5§2 k.p.k., to przypomnieć należy, że z reguły in dubio pro reo jasno wynika, iż ma ona

zastosowanie dopiero wtedy, gdy mimo wszystkich starań organu prowadzącego postępowanie, nie da się usunąć występujących wątpliwości, stąd zostanie ona naruszona dopiero wówczas, gdy sąd po przeprowadzeniu wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy dowodów i po dokonaniu ich oceny, ustali co najmniej dwie równorzędne wersje możliwego przebiegu zdarzenia, a następnie dokona ustaleń w oparciu o wersję mniej korzystną dla oskarżonego. Natomiast fakt, iż obrońca D. R. (2), po dokonaniu własnej oceny dowodów, ustalił w inny, odmienny sposób przebieg określonych zdarzeń i faktów, zaś te autorskie ustalenia są odmienne od tych, poczynionych przez Sąd Okręgowy, nie oznacza naruszenia ww. dyrektywy, gdyż nie może ona stwarzać pretekstu do uproszczonego traktowania wszelkich wątpliwości, co czyni autor omawianej apelacji (vide: np. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 listopada 2015 r., sygn. akt II KK 321/15, LEX nr 1943847). Rzecz także w tym, że tłumaczenie wątpliwości na korzyść oskarżonego nie oznacza przecież powinności wybierania wersji najkorzystniejszej.

Pożądanego przez apelującego skutku nie mógł też odnieść kolejny zarzut z pkt 3, tj. zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, mający istotny wpływ na jego treść, polegający na uznaniu, że oskarżony nie przejął się ani swoim działaniem ani obrażeniami ciała pokrzywdzonego, nie wykazał skruchy, nie zaproponował udzielenia pomocy czy też wezwania pogotowia, a więc przez uznanie, że było to nieprzypadkowe i nie wykraczało

poza zamiar oskarżonego, podczas gdy z ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd I Instancji jasno wynika, że oskarżony odstąpił od jakiegokolwiek dalszego ataku na pokrzywdzonego oddalając się z miejsca zdarzenia do swojego pokoju poprosił o wezwanie pogotowia, co doprowadziło do przyjęcia przez sąd pierwszej instancji winy i usiłowania popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu, w sytuacji gdy zebrane w sprawie dowodowy nie świadczą o winie oskarżonego. Rzecz w tym, że zarzut oparty na podstawie odwoławczej z art. 438 pkt 3 k.p.k., aby był skuteczny, nie może sprowadzać się do zakwestionowania stanowiska zaskarżonego wyroku tylko poprzez samo przedstawienie odmiennej (własnej) oceny materiału dowodowego, lecz powinien polegać przede wszystkim na wykazaniu, jakich uchybień, w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w dokonanej przez siebie ocenie materiału dowodowego. Tym samym dla skuteczności zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, niezbędnym jest wykazanie przez skarżącego nie tylko ogólnej wadliwości ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, ale wykazanie konkretnych uchybień w ocenie materiału dowodowego, jakich dopuścił się Sąd w świetle zasad logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego (czego jednak omawiana apelacja nie spełniła).

W ocenie sądu ad quem merytorycznie nietrafny był zatem, podnoszony przez obrońcę, zarzut

obraży prawa materialnego, tj. art. 14§1 k.k. w zw. z art. 156§1 pkt 2 k.k. w zw. z art.11§3 k.k. , poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, podczas gdy - zdaniem obrońcy - "nie zastały wypełnione ustawowe znamiona tego czynu, a oskarżonemu można ewentualnie przypisać sprawstwo czynu z art. 157§3 k.k. Jak już to wyżej zaznaczono zarzut obraży prawa materialnego odnoszący się do kwalifikacji prawnej czynu można postawić tylko wówczas, gdy skarżący nie podważa ustaleń faktycznych związanych z tą kwalifikacją. Jeżeli bowiem nieprawidłowe są ustalenia faktyczne, na podstawie których sąd dokonał kwalifikacji prawnej czynu, to błędem pierwotnym jest błąd w ustaleniach faktycznych, a jego następstwem wadliwa kwalifikacja prawna i w tej sytuacji obrońca winien sformułować jedynie zarzut błędu w ustaleniach faktycznych i wykazać, że mógł mieć on wpływ na treść wyroku. Obrońca nie jest nawet konsekwentny w swoim stanowisku skoro w petitum w zarzucie pierwszym akcentuje, iż oskarżonemu można ewentualnie przypisać sprawstwo czynu z art.157§3 k.k., zaś w odmiennych wnioskach apelacji domaga się "zmiany zaskarżonego wyroku i uniewinnienia oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie - "wymierzenie kary w najniższym ustawowym wymiarze w oparciu o przepisy art.156§3 k.k. lub przepis art.157§3 k.k.". Poprawność zaprezentowanego sposobu argumentacji obrońcy postulującego przypisanie oskarżonemu jedynie sprawstwa czynu z art. 157§3 k.k. k.k. byłaby do zaakceptowania jedynie wówczas, gdyby przyjąć, że D. R. (2) zadając nacięcie ostrym nożem po szyi pokrzywdzonego

działa nieumyślnie, co oczywiście jest niemożliwe. Zresztą sam skarżący w uzasadnieniu apelacji w żadnym względzie nie wykazał w oparciu o jaki materiał dowodowy należałoby przyjąć, że działanie oskarżonego wyczerpuje znamiona art.157§3 k.k., co więcej obrońca w sposób jednoznaczny wskazuje, że oskarżony tylko raz przyłożył nóż do szyi pokrzywdzonego. Podkreślić należy, że nie ulega wątpliwości, co wynika zarówno z opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej jak i zasad doświadczenia życiowego, iż dorosły człowiek, uderzając, choćby przypadkowo, nożem w okolice szyi, musi liczyć się ze spowodowaniem u osoby atakowanej skutków zagrażających jej zdrowiu i życiu. Każdy przeciętnie myślący człowiek zdaje sobie sprawę z tego, iż w szyi umiejscowione są narządy niezwykle istotne dla życia człowieka (tętnice szyjne). Każdy przeciętnie myślący człowiek musi zdawać sobie sprawę z tego, iż raniąc te narządy, a nóż o długości ostrza 20 cm bez problemu takie rany może zadać, może w konsekwencji doprowadzić do stanu zagrożenia życia. Obrażenia pokrzywdzonego nie były rozległe na tyle, by powodowały rozstrój zdrowia na okres powyżej 7 dni, jednak wynikało to z dynamiki sytuacji i podjętego przez pokrzywdzonego uniku. Dywagacje obrońcy w zakresie przypisanej oskarżonemu kwalifikacji prawnej czynu, pomijając brak staranności w sformułowaniu zarzutu, stanowią jedynie bezzasadną polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu Okręgowego i w żaden sposób nie są w stanie ich podważyć. Dodać wreszcie należy, że o zamiarze oskarżonego a tym samym o przypisanym mu przestępstwie nie zdecydowała tylko siła ciosu, ale i przedmiot (jego rodzaj i

właściwości), którym ten cios zadał oraz miejsce i sposób zadania tego ciosu łącznie z okolicznościami samego zdarzenia, które dopiero łącznie jednoznacznie przemawiają za przyjęciem, że zamiarem oskarżonego nie było wyrządzenie tylko lekkich czy średnich obrażeń ciała pokrzywdzonego, ale obrażeń znacznie cięższych, to jest tych, jakie przyjął Sąd I instancji. Sąd Okręgowy, przyjmując zamiar bezpośredni spowodowania przez oskarżonego ciężkich obrażeń ciała u K. Z. w sposób wyczerpujący wykazał, kierując się zarówno prawidłowymi ustaleniami faktycznymi, jak i względami wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, dlaczego doszedł do takich wniosków w zakresie winy i przyjętej kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu przestępstwa, co znajduje pełne odbicie w treści uzasadnienia wyroku na str. 640-641. Sąd odwoławczy, mając na względzie prawidłowość dokonanych ustaleń faktycznych, w pełni popiera tę argumentację. Tym samym stwierdzić należy, że nie doszło ani do obrazy wskazanych w środku odwoławczym obrońcy oskarżonego D. R. (2) przepisów prawa karnego procesowego, ani do błędnych ustaleń faktycznych, które stały się podstawą orzeczenia. W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku w sposób przekonywujący dokonał wnikliwej analizy strony podmiotowej i przedmiotowej czynu przypisanego oskarżonemu i doszedł do słusznego wniosku, że oskarżony działał w zamiarze bezpośrednim spowodowania u K. Z. ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu

<p>jedynie polemikę z poczynionymi przez Sąd I instancji ustaleniami.</p> <p>Reasumując stwierdzić należy, iż wywiedziona w przedmiotowej sprawie apelacja nie zawierała zarzutów, które mogłyby doprowadzić do zmiany zaskarżonego orzeczenia, stąd też zostało ono utrzymane w mocy.</p>	
Wnioski	
<p>Obrońca oskarżonego D. R. (2) wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu</p> <p><u>ewentualnie</u> o wymierzenie kary w najniższym ustawowym wymiarze w oparciu o przepisy art. 156§2 k.k. lub przepisy art.157§2 k.k.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadne</p>
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Wobec uznania w całości zarzutów apelacyjnych za niezasadne- także wnioski uznać należało w całości za niezasadne .	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	Nie wystąpiły.
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
Nie dotyczy.	

5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok utrzymano w mocy.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Wobec nie uwzględnienia apelacji.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.	<table border="1"> <tr> <td>Nie dotyczy</td> <td># art. 439 k.p.k.</td> </tr> </table>	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.
Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.		
Zwięźle o powodach uchylenia			
Nie dotyczy			
2.1.	<table border="1"> <tr> <td>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</td> <td># art. 437 § 2 k.p.k.</td> </tr> </table>	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.		
Zwięźle o powodach uchylenia			

Nie dotyczy		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
Nie dotyczy		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Nie dotyczy		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2. 2.	Kosztami za postępowanie odwoławcze obciążono Skarb Państwa, zwalniając oskarżonego od ich ponoszenia z uwagi na wymierzoną jemu karę pozbawienia wolności, pobyt w warunkach aresztu śledczego i brak w chwili obecnej źródeł dochodu. Wszystko to czyni uzasadnionym stwierdzenie, że uiszczenie tej należności byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe, o

ile nie nieprawdopodobne. Ponieważ w postępowaniu odwoławczym oskarżony był reprezentowany przez obrońcę z urzędu, należało zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz kancelarii adwokackich koszty nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej w tej fazie postępowania.

7. PODPIS

Dorota Radlińska

Izabela Szumniak Agnieszka Brygidyr-Dorosz

1.3 Granice zaskarżenia			
Wpisać kolejny numer załącznika 1			
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego D. R. (2)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Orzeczenie Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 02.12.2022r. sygn. akt VIII K 52/22		
1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	#w całości		
#w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

1.3.2 Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana